

Dobročinnost aneb Máte otevřeno?

Dobročinnost – to je tak trochu slovo jako z minulého století. Dobročinné bály, loterie nebo sbírky ale určitě nepatří jenom do dob Františka Josefa.

Asi mezi námi spolky, co spolu mluvíme a mejlujeme, není žádný, který by dobro nečinil. Takže nechť kolegové odpustí, třeba už všechno vědí ...

Chtěl bych teď trochu propagovat akci, která pomáhá integraci dětí. Česky řečeno, pomáhá tomu, aby postižené děti mohly chodit do dětských oddílů, lhostejno zda junáckých, tomických, pionýrských či jiných, a tam se – přiměřeně svému handicapu – účastnit her, blbnutí i věcí tak ušlechtilých, jako je morseovka nebo uzlování. Občanské sdružení Máme otevřeno? se o něco takového snaží.

Dospělí asistenti vodí či vozí postižené děti na oddílové schůzky nebo i na výpravy do kolektivů, které se rozhodly, že někoho takového ve svém středu chtějí mít.

Pod třemi banálními větami se skrývá neuvěřitelné množství práce a také odhodlání. Nejvíc ho ocení asi ten, kdo někdy postižené děcko učil, kdo poznal sousedovu rodinu, která takové dítě má ... Znáte ten pocit, který je kombinací soucitu a strachu, chtění pomoci a třeba ošklivení, pocit, kdy jsou vám pedagogické poučky na nic a kdy se marně snažíte přemoci vlastní slabost bodrým plácáním – nebo mlčením? Pokud ne, blahopřeji vám, ale vsadím se, že je mezi vámi dost těch, kterým vhná pocit na těžce postižené děcko slzy do očí a zbavuje je klidu.

Lidem z Máme otevřeno? se to nemůže stát – a pokud ano, umějí se s tím poprat.

Proto mohou tuhle práci dělat, proto shánějí lidi i prostředky na to, aby se děti s handicapem ve svém volném čase nenudily, aby našly kamarády, aby nám ostatním nesešly z mysli tím, že je na ulicích málokdy vidáme.

Nadšenci z Máme otevřeno? mají úspěch: podařilo se jim oslovit několik dětských oddílů a „umístit“ 22 dětí. Některé z nich se v kolektivu bez problémů „chytly“, jiné se o to teprve pokoušejí. Pět z nich chodí mezi nové kamarády samo, bez asistence.

Pokud byste si mysleli, že jim chcete pomoci, pokud byste pro ně měli otevřeno, pak vezte, že jejich adresa zní o.s. Máme otevřeno?, nám. Hrdinů 15/886, Praha 4, telefon 02/4319326, <http://web.iol.cz/otevrete>.

Bude to ten nejlepší dobročinný bazar, který můžete podniknout.

Tomáš Novotný

Nemůžeš zastavit hlad, válku a násilí ve světě. Nemůžeš vyléčit ty hrozné rány na tváři světa. Můžeš jimi trpět, můžeš proti nim protestovat, ale až na kost pocítíš bolest z vlastní bezmocnosti. Nemůžeš pomoci všem nemocným, všem postiženým, všem starým ani všem chudým.

Proto:

Musí se změnit společnost!
Musí se změnit vnitřní uspořádání!

Ale:

Společnost tvoří lidé.
Uspořádání určují lidé.

Teprve až se sám staneš někým jiným, ne tak hamižným a hrubým, potom můžeš pomáhat ostatním najít nový život, teprve potom se může změnit společnost a její uspořádání.

Rozděl se o svůj chléb,
a bude chutnat lépe.
Rozděl se o své štěstí, a zvětší se.
Oni jsou příliš chudí.
My jsme příliš bohatí!
Žít znamená: brát i dávat.
My bereme příliš mnoho!

Phil Bosmans – úryvky z textů

Proč se stydíme dělat dobro?

Myslíte, že se stydíme? To asi každý známe jiný druh lidí. Ti, které nejlépe znám já, se vůbec nestydí. Jsou to většinou ochránáři a ekologové, ochránci zvířat, sociální pracovníci – dcera je ošetřovatelka – pak učitelé a lidé, kteří se angažují v česko-bratrské církvi a v česko-slovenském porozumění. To je asi moje parta. Dělalí dobro, a vůbec se za to nestydí. Spíš by se styděli, kdyby měli žít jen pro sebe.

Totíž zač se lidé stydí, to hodně záleží na partě, nač se jejich parta kouká skrz prsty. Mezi zloději by se člověk styděl za poctivost. A mezi ochránci zvířat za kožich – řekl bych, že právem: prosím vás, nosit něčí staženou kůži? Mezi snoby aby se člověk styděl za skromnost. Jak tomu uniknout? Nedbat na lidi. Místo „Co tomu řeknou u sousedů?“ si položit otázku: „Co by tomu řekl Pán Bůh?“ Bible je plná příkladů. Co řekl Pán Bůh, když se někdo takhle zachoval? Masaryk tomu říkal „žít pod zorným úhlem věčného, sub specie aeterni“. Pak se budete stydět dělat to, co je nečestné. Nebudete se stydět dělat dobro.

Erazim Kohák, úryvek z knížky Hesla mladých svišťů

Humanitární činnost a děti?

Když na redakční radě Archy téměř před rokem zazněl návrh na toto „téma měsíce“, zároveň se ozvala i námitka: Dělalí něco v této oblasti sdružení dětí a mládeže? A je to vůbec pro děti vhodná činnost, místo her a zábavy, místo pravidelných schůzek a výprav vymýšlet a realizovat akce na pomoc potřebným, chudým, uprchlíkům, postiženým, nemocným? Má taková činnost pro děti nějaký přínos?

Vždyť v Arše bychom měli psát o naší činnosti...

A tak o ní v tomto čísle píšeme. I dobročinnost je totiž součástí činnosti v mnoha sdruženích. A jestli to dětem něco dává? Určitě. Přinejmenším je to učí nebýt sobecký. A to vštěpujeme už batolátkům. Nebo ne?

-mr-

25. – 28. května 2000
pořadatel: Česká rada dětí a mládeže
Vstup na akci je zdarma

Praha – Brno – České Budějovice a Hluboká – Chomutov – Křivá – Mladá Boleslav – Plzeň – Zlín
Bambiriáda 2000 proběhne v posledním květnovém víkendu. Přesné časové údaje zveřejní pořadatelé jednotlivých regionálních akcí.

Bambiriáda je přehlídka činnosti sdružení dětí a mládeže, Domů dětí a mládeže, Středisek volného času – prostě všech, zabývajících se výchovou a volným časem dětí a mládeže.

Na akci se aktivně představí desítky subjektů – vloni to bylo jen v Praze na 50 sdružení, 30 center volného času (DDM, SVC), a při pódiových vystoupeních přes 200 skupin, souborů, oddílů a klubů.

Bambiriáda dětem představí možnosti aktivního využívání volného času, rodičům nabídne inspiraci a přehledku oddílů, klubů a sdružení. U prezentace každého sdružení mají děti možnost vyzkoušet si nabízené aktivity na vlastní kůži a tak samy zjistit, co je nejvíce baví a zajímá, aby si případně mohly vybrat pravidelnou aktivitu pro volný čas.

Bambiriáda 2000 v Praze proběhne na Střeleckém a Dětském ostrově, návštěvníci získají navíc kartičku opravňující ke slevě nebo volnému vstupu do vybraných muzeí, zoo, botanické zahrady, planetária či hvězdárny, a přeprava z ostrova na ostrov parníkem bude zdarma. Ostrovy propojí letos navíc Ekovláček. Další možnosti budou v budově sdružení YMCA, v historickém centru Prahy (postavami v dobových kostýmech oživená Královská cesta), v Senátu Parlamentu ČR (Dětský sněm), a pro vedoucí odborný seminář na MŠMT.

Záštitu nad celou akcí převzal p. Mgr. Eduard Zeman, ministr školství mládeže a tělovýchovy.

Na naší straně stojí i další instituce – Ministerstvo obrany, Armáda ČR, Policie ČR, Ministerstvo kultury, Parlament České republiky, zájem projeví jednotlivé městské úřady či další složky státní správy.

Kamarádi z Priedoru

Dům se zahradou v Priedoru, místo, kde se navazuje kamarádství rychle a přitom neutrpí žádné trhliny. Šíří se a nepotřebuje překladatele. Zůstává v dětech i v dospělých.

Skrývá se pod oficiálním názvem CIMIC CENTRUM, to je zkratka civilně vojenské spolupráce vojáků Armády České republiky působících v sestavě mechanizovaného praporu jednotek SFOR AČR v Bosně a Hercegovině. Úkolem českých vojáků v CIMIC CENTRU je distribuovat humanitární pomoc zejména dětem, ty vždycky strádají nejvíce.

„Dětem jsme pomáhali nejraději přímo. Jezdili jsme za nimi do mateřských školek, rozdávali hračky, hygienické potřeby, prostě to, co potřebovaly nejvíce. Tam jsme prožívali nejkrásnější chvíle, vděčnost dětí za každou hračku, za pohlázení. Vojenské auto už neznámalo strach, ale důvěru. Do škol jsme vozili hlavně školní potřeby,“ vzpomíná nadporučík Miloslava Volfová a dodává: „Spravedlivě jsme podělili děti v každé škole. Hodně jsme pomohli mentálně postiženým dětem, kteří musejí žít v ústavu. Rozdávali jsme pomoc z České republiky, kde bylo třeba. Například nám zbyly plínky. Rozjeli jsme se do okolí a rozdávali maminkám s malými dětmi. Při našich vyjíždkách jsme nikdy nezapomněli vzít pro děti „něco na zub“.

Dobře jsme si rozuměli i beze slov, ale v jednání s místními úřady nám hodně pomohl společný slovanský původ. To byl také náš úkol. Pracovali jsme společně s orgány místní správy a samosprávy a pomáhali lidem začít znovu podnikat.“ Na mou otázku, jak může pomoci voják při znovuo-

novení podnikání, mi paní nadporučice dala jasnou odpověď: „Podnikatelům jsme zprostředkovávali vstupní informace, pomáhali zhodnotit a realizovat projekty financované britskou divizí, pod jejímž vedením mechanizovaný prapor SFOR AČR působí. Část získaných dotací pak podnikatelé věnovali ve prospěch všech. Například na stavbu školky pro děti, na opravu ambulance pro žáky základních škol.“ Teď už vím, jak velkou pomoc naši vojáci dokážou poskytnout. A vůbec se nedivím, že k domu se zahradou chodily děti za svými kamarády, kdy věk nehrál žádnou roli, protože i dospěláci rádi hrajou šipky, házejí míčem, posedí u táboráku a opečou si burta. A bábovka paní nadporučice všem báječně chutnala...

*Mgr. Marie Valinčíčová
oddělení marketingových aktivit OPM HPÚ MO*

Informace o studiu na vojenských vysokých školách je možno získat na každé vojenské správě, na bezplatné personální poradenské lince Armády ČR 0800 15 44 45 (7.00 – 15.30 hod.) a na internetu: www.army.cz

Dětská tisková agentura a Klub DOMINO

DTA vznikla vlastně již v roce 1992, tehdy jako Fanklub Domino, který pracoval při redakci rozhlasového klubu dětí Domino. Po zrušení pořadu Domino v Českém rozhlasu se organizace přejmenovala na Klub Domino, Dětská tisková agentura. Kromě rádia se členové DTA učí základům žurnalistiky, vydávají Malé (ale naše) noviny, které je možné si přečíst na internetu a také si je stáhnout a přiložit do školního časopisu jako přílohu. Kromě toho KD, DTA organizuje anketu Zlatý Ámos, ve které žáci základních a středních škol mohou ocenit své oblíbené učitele, pořádá pravidelné letní setkání malých novinářů. Pro své členy organizuje vzdělávací kurzy, např. moderování, zpravodajství, práce s rozhlasovou technikou, hudebních redaktorů, psaného slova.

S přenosovým vozem se Radio Domino dostane kamkoli, přijede třeba i k vám.

V zákulisí dětského Radia Domino
Kdo by v pondělí odpoledne krátce po šestnácté hodině vstoupil do studia dětského internetového rádia Domino, asi by si myslel, že je v blázninci. Kolem stolu sedí několik dětí, které mručí, syčí, prskají, prapodivně krouťí rty a celý obličej. Tu a tam vyrazí nějaké to písmeno a slovo. Právě tak začíná každá schůzka malých rozhlasových redaktorů, zpravodajů a moderátorů. Ono se to zdá jednoduché, sednout si před mikrofon a mluvit. Jenomže, a to známe asi všichni, ne každému moderátorovi je dobře rozumět. A pak aby si posluchač pracně domýšlel, co to vlastně

ten hlas z reproduktoru říkal. Takže jedním z prvních předpokladů budoucích „rozhlasových hvězd“ je správná mluva. A to mručení, syčení, prskání a pitvoření patří k pravidelnému rozeznávání masky a rozmluvení se. Teprve potom si mohou děti vzít mikrofon.
„Já bych nejdříve rád okomentoval to spojení rozhlasové hvězdy“, říká Slávek Hrzal, předseda občanského sdružení Klub Domino, Dětská tisková agentura, a ředitel Radia Domino. „My vůbec nemáme v úmyslu dělat z dětí populární moderátory. I když i tohle může být jedním z motivů, proč se do Klubu Domino a jeho rozhlasové redakce

Klub Domino,
Dětská tisková agentura,
5. května 63, 140 00 Praha 4
tel.: 02/61220927
nebo 0603 426422
mail: dta@cmail.cz

přihlásily. Já si myslím, že srozumitelně a hezky mluvit patří k základnímu vybavení každého člověka. A z vlastní zkušenosti vím, jaké problémy může mít ten, kdo drmolí, polyká hlásky, mluví potichu, prostě tak, že mu ostatní nerozumějí. Přesně tak jsem totiž v dětství mluvil i já. A bál jsem se zkoušení u tabule, zeptat se na ulici kolik je hodin, nakupovat nebo oslovit spolužačku, která se mi líbila.“

Děti ve studiu se usmívají. Ale ne jeden z nich může tato slova potvrdit. Až tady mnozí zjišťují, jak „nepořádně“ mluví. Navíc vzít do ruky

mikrofon a požádat někoho o rozhovor (zvláště, když se jedná o člověka známého a populárního), není jen tak. Člověku najednou vyschne v krku, roztřesou se mu ruce i kolena, zapomene, co vlastně chtěl. Trému a strach má každý. Někdo ji dovede jen lépe skrývat. Při rozhovoru však musí redaktor myslet na spoustu dalších věcí (třeba rukou, která drží mikrofon, nesmí gestiklovat, protože by nebylo nic slyšet). Ale tím jsme trochu odbočili od tématu. Takže se ptám dál: Co vás vedlo k založení dětského internetového rádia?

„Naše občanské sdružení vlastně v rádiu vzniklo,“ opět se ujal slova Slávek Hrzal. „Původně to totiž byly děti, které spolupracovaly s dětským rozhlasovým klubem Domino. Když byl pořad zrušen, my jsme se nerozpadli. Děti, které touží vyzkoušet si novinářinu a vyjadřovat se k tomu, co se kolem nich děje, je hodně. Tak proč jim tu příležitost nedat? Trochu proniknou do základů, poznají, co ta práce obnáší. Třeba z nich nebudou nikdy novináři, ale zkušenosti, které u nás získají, se jim určitě v životě budou hodit. A druhým důvodem je, že se nám zdálo, že je dětem a jejich problémům věnováno, zvláště ve vysílání rozhlasu, málo místa. To se nám vlastně ani tak

Počty členů:

- do 15 let 69 členů
 - do 18 let 27 členů
 - do 26 let 15 členů
 - nad 26 let 7 členů
- Počet členů se však neustále mění, podle toho, jak se děti dozvídají o činnosti KD DTA. Dá se říct, že každý měsíc se přihlásí průměrně pět nových členů a průměrně tři přestanou pracovat.

Organizační struktura:

Ústředí sídlí v Praze. Členové KD, DTA většinou pracují samostatně, říkají si regionální zpravodajové DTA. V místech, kde se sejdou nejméně dva regionální zpravodajové a jeden dospělý, pracují tzv. základní články, my jim říkáme regionální redakce DTA. Hlavní redakce je v Praze.

nezdálo, to je fakt. Tak se snažíme tu mezeru vyplnit.“ Očividně jsem svými dotazy narušovala průběh redakční schůzky. Však jsem za to také pykala. Děti přestaly s rozezníváním masky a uvolňováním mluvidel a vrhly se do práce. Začalo stáčení pořadů do vysílání Radia Domino. A jak jsem tak stála s blokem a tužkou ve studiu, najednou jsem měla před obličejem mikrofon a asi tak desetiletý kluk se mě suverénně ptal, s čím si podle mého názoru budou hrát děti za deset let. Trochu mi vyschlo v krku, cítila jsem mravenčení v zádech a začala jsem vymýšlet chytrou odpověď. Abych získala čas, pronesla jsem něco v tom smyslu, že jsem se přišla vyptávat já. Teprve

Tato fotografie jasně dokazuje, že to mají rozhlasáci nemají jednoduché. Když je host upovídaný, natažená ruka pořádně bolí.

potom jsem na položenou otázku odpověděla. Když jsem se slyšela ve vysílání, nevěřila jsem svým uším. Není to legrace mluvit do

rádia! Dětské Radio Domino vysílá 365 dní v roce na adrese www.radio-domino.cz. Prostor v jejich pořadech mají především ti, kteří pro děti a mládež něco dělají. Pokud k takovým lidem patříte, podívejte se na jejich „stránky“ a dejte o sobě vědět. Školám s připojením na internet, počítačovým

kroužkům i všem občanským sdružením a jednotlivcům doporučuji: zařaďte si adresu www.radio-domino.cz k tzv. oblíbeným.

Radio Domino navštívila, vyptávala se a také mluvila do mikrofonu
Karla Andreová

Od členství v ČRDm očekáváme kromě toho, že budeme mít druhou „sřechu nad hlavou“ (jsme totiž i v Kruhu – snad se to nevylučuje) především to, že se seznámíme s činností dalších dětských sdružení, budeme se podílet na celorepublikových akcích (jako je např. Bambiriáda) a snadněji tak budeme propagovat smysluplné volnočasové aktivity dětí a mládeže (což si neskromně kládeme za jeden z hlavních cílů činnosti), aby děti měly prostor informovat o tom, co se jim líbí a nelíbí, veřejně vyslovovat své názory a informovat jak své vrstevníky tak jejich rodiče o široké škále možností jak využít volný čas.

U nás v Hlinsku

Hlinsko je malé město s deseti tisíci obyvatel. Přesto se zde lidé snaží pomáhat si navzájem co nejlépe. Pro postižené děti je každoročně připraven tzv. Pohádkový les. V místním lese v tu dobu ožívají jezinky, skřítkové a víly, ale můžete tu najít také princeznu, babu Jagu i Jeničku s Mařenkou. Za tyto pohádkové postavy se rádi převléknou starší kamarádi, rozdávají se i drobné dárky. V perníkové chaloupce dostanou děti samozřejmě sladký perníček (baba Jaga tady není vůbec lakomá a zlá), princezna přinese třeba čokoládu nebo jiné sladké dobroty. Děti si na tuto akci zvykly a vždycky se na ni těší. Největší odměnou pro organizátory jsou rozjasněné obličeje a úsměvy malých rošťáků, kteří svět vidí asi úplně jinak než my ostatní. Děti dostávají dárky samozřejmě i o Vánocích. Navštíví je čert, Mikuláš a anděl. Děti zpívají písničky, recitují básničky... Někdy se objeví i slzičky strachu před tím obrovským ošklivým čertem. A to je důkaz, že i postižené děti cítí stejně jako my. Život je pro ně už tak dost těžký a někteří lidé jim ho ještě ztěžují. Chtěla bych vzkázat všem rodičům, kteří se o takového potomka s láskou starají: „Držím vám palce. Všechna ta láska se vám jednou vrátí.“ Hlinsko nezapomíná ani na své starší spoluobčany. V domě s pečovatelskou službou se pro důchodce často konají různé koncerty. Nejčastěji zde hrají a zpívají děti umělecké školy. O Vánocích babičky a dědečky navštíví děti z mateřské školy a předají jim dárečky, které sami vyrobily. Všem se lesknou v očích slzy. I malým dětem, které už chápou, že není dobré být sám. A to nejen o Vánocích.

*Zpravodajka DTA Michaela Kovačková
z Hlinska, 18 let*

Kameny 99

Voní vám na stole keramický kámen s motivem sluníčka? Nosíte ho v kapse pro štěstí?

Před vánočními svátky proběhl v Roztokách u Prahy a v České Lípě první ročník sbírky Kameny 99. Turistické oddíly Svišti z Roztok a Chippewa z České Lípy se rozhodly využít svého času a umu ve prospěch svých vrstevníků s mentálním postižením a uspořádaly sbírku, jejíž výtěžek umožní takovým dětem začlenit se mezi kamarády bez postižení. Tomiči oslovovali spoluobčany se žádostí o příspěvek, za který jim na památku věnovali vonný kámen. Že jste je zahlédli? A jak na vás působili? Mysleli jste si, že jsou to výrostci, kteří vybrané peníze použijí buh ví na co? Anebo vás přesvědčili o svém dobrém úmyslu a ve vás svítila naděje, že to s tou dnešní mládeží možná není zas až tak špatné. Jakkoliv to bylo, Tomiči odvedli dobrou práci: rozhodli se, že rozdají kameny všechny a vydávali se trpělivě do předvánočních ulic tak dlouho, až se jim to opravdu podařilo. Celkově nashromáždili více než 20 000,- Kč! A navíc si odnášejí cennou zkušenost. Patří jim naše velké uznání.

Rádi bychom poděkovali dílně Eliáš, která zdarma vyrobila keramické kameny, a Nadaci Divoké husy, která byla garantem sbírky a výtěžek ještě navýší asi o 50%. Použijeme jej na zajištění asistence pro děti s mentálním postižením, které jsou v rámci našeho programu „Jiné odpoledne“ začleňovány do oddílů a zájmových kroužků. Zatím jich je 22 a i díky vaší pomoci jich letos bude víc.

*Denisa Svobodová, předsedkyně o. s.
Máme otevřeno?, sdružení pro integraci
lidí s postižením do společnosti, Praha*

Klíček k srdcím

Vždy, když jsem požádán, abych napsal něco o Nadaci Klíček, obestírají mě tak trochu mráčky. Jsem sice členem správní rady (v poslední době s bídnou docházkou), činnost Nadace Klíček už deset let sleduji a fandím jí, pořád si ale myslím, že toho zkrátka nevím dost.

Dost toho vědí jenom Jiří a Markéta Královci. Poznal jsem je za hlubokého socialismu. Jiří, dnes v Kristových letech, byl již jako dítě geniálním češtinářem a my, kdo jsme se mu dívali ve finále Olympiády v českém jazyce zdaleka na záda, jsme mu záviděli. Markétku jsem poznal o pár let později na táboře podobně praštěných lidí, taktéž češtinářů. Uměla říkat krásně hlubokým, neženským hlasem „hovno“ – a to mě mezi šestnáctým a osmnáctým rokem věku zcela fascinovalo. Ve dvaceti se Jiří a Markéta vzali a záhy se začali angažovat na dětské onkologii v Motole.

Zprvu jako herní terapeuti, pak vybudovali miniaturní ubytovničku pro rodiče, kterým se léčily v Motole děti. Ruku v ruce s tím založili Nadaci a Sdružení Klíček. Ubytovna je v Motole stále, i když si kvůli ní Jiří a Markéta vytrpěli své. Chtěli ji zrušit úředníci, náměstkové. Svého času se kvůli čtyřem místnostem sepisovala petice rodičů, v vedení motolské nemocnice intervenoval ministr Stráský, podporu zachování několika desítek metrů čtverečních v molochu nejmodernější české nemocnice přijela předloni osobně vyjádřit i první dáma republiky ... Ubytovna funguje dodnes. Proč o ní píšu? Protože mě oslovila. Párkrát jsem tam seděl – dvakrát s maminkami a babičkami, kterým o pár desítek metrů dál ležely nemocné děti. Díky kamarádce, editorky Reflexu Aleně Ježkové, jsme si s kolegou před dvěma lety zahráli na novináře a o Nadaci Klíček a jejím životě v Motole napsali pro prestižní týdeník reportáž. Zajímavý byl

rozhovor s profesorem Kouteckým, který Královcovým nijak zvlášť nefandí, zajímavé bylo povídání s hlavní sestrou, s terapeutkou Alicí Řezníčkovou, názor jsme získali i od Jana Stráského, hovořili jsme i s bývalou ředitelkou Motola paní Rögnerovou, která tehdy určitě netušila, že ji z křesla odstraní muž s nepřítomným pohledem štvance ... Nejpozoruhodnější bylo ale povídání s příbuznými nemocných dětí. Jaké vykojení lidského života! Jaký zásah do ustáleného běhu rodinných starostí a radostí! Jako by nemoc dítěte nebyla sama

dost velkým trestem, přidávají se k ní problémy materiální povahy. Rodiče nemocných dětí nemají často kde přespat, pokud tedy nevysolí tučnou částku za pražský hotel. Myslíte, že třináctileté dítě nepotřebuje, aby ho v jeho trápení držela máma nebo babička za ruku? Vy si to nemyslete – pojišťovna ano! Nehradí totiž rodičům takhle „starých“ dětí pobyt v nemocnici ... Desítky trampot a trápení se sdílají lépe, když si o nich můžete s někým popovídat, když se můžete někoho vědoucího zeptat, když vám je nablízku někdo, kdo poradí ... To všechno se v klíčkovské ubytovně děje. Proč je lepší než ubytovna nemocniční, kterou se všichni náměstkové, se kterými jsme kdy měli co do činění, oháněli? Protože má ducha. Panuje v ní řád, lidé si tam

nejsou lhotejší: z ubytovny se na pár dní či týdnů stává komuna, kde se sice všichni neuvěřitelně tísňí, ale nejsou si cizí ... Markéta i Jiří s rodiči komunikují, shánějí sponzorské dary na vylepšení skromného interiéru a hlavně – dodávají naději.

Nadace Klíček si za deset let své existence vydobyla nepřehlédnutelné místo v České republice. Skoro se chce napsat: jedinečné. To díky neuvěřitelné zarputilosti a houževnatosti svých zakladatelů a tahounů, kteří si sice do vlastních nápadů neradi nechávají mluvit, kteří ale energii zrovna kypí a za nimiž je vidět velký kus práce.

V posledních třech letech se Královci a jejich přátelé zabývají výstavbou dětského hospice v Malejovicích. O předloňských prázdninách jim zastupitelstvo v Uhlířských Janovicích přikleplo zpusťlou školu z přelomu století, stavbu majestátní a ohromnou. Víte, co je to hospic? Místo laskavého konce. Místo, kde s dětmi v těžkém stádiu choroby mohou být rodiče, kde je ale zároveň služba, lékař či ošetrovatelka, která z rodičů na chvíli jejich břímě sejme. Místo, kam mohou přijet rodiče, jejichž děti zemřely, a pohovořit si s přáteli, kteří mají stejné trápení ... Místo, kde mohou s nemocnými dětmi trávit v krásné krajině při zajímavých činnostech a hrách letní týden třeba jejich sourozenci ...

Před třemi lety byla malejovická škola ve stavu, do jakého by ji nepřivedlo ani spravování Fondem dětí a mládeže. Mnohamilionové plány Markéty a Jiřího mi tehdy připadaly megalomanské ... Dnes je přestavba hospice v plném proudu. Pomohl kníže Schwarzenberg, pomohlo zahraničí, leckterá česká firma věnovala Klíčku materiál nebo práci levně či zdarma ... Přátelé a příznivci Nadace Klíček odpracovali na stavbě stovky brigádnických hodin, pomáhá Výbor dobré vůle Olgy Havlové, benefiční koncerty (naposledy adventní ve svatém Mikuláši, před tím drsnáčky v Roxy ...) Akce má podporu u místních, což taky není k zahzení.

Jiří a Markéta stíhají shánět peníze, řídit stavbu, starat se

Jiří Královec s Hanou Maciuchovou na benefiční akci v r. 1999

o syna Jiříka, tu a tam něco přeložit z angličtiny, zajet na sněm tomíků do Nového Města, organizovat prodej nekonečné šály ...

Ódu na Klíček zakončím milou vzpomínkou. Vloni jsem s Jiřím absolvoval módní přehlídku v jednom noblesním salonu. Majitelka dražila dva mobilní telefony neotřelého designu a výtěžek, několik desítek tisíc korun, hodlala věnovat Klíčku. Při prvním kole se dražba nedařila – po dobrém rautu ale začal jeden z bratří Křížků, které jsem dřív neznal, o kterých ale dnes vím, že se zovou Damians, přihazovat a přihazovat ... Výsledek byl slušný, tak na dvě střešní okna hospice. Mezi voňavkami, textilem za neskutečné ceny a napomádovanými krasavicemi vešla na přehlídku dáma – Hana Maciuchová. Dovolila, abych jí pomohl z kabátu, obdařila mě úsměvem, byla milá a přirozená ... Přišla akci podpořit, stejně jako

pár měsíců před tím jinou klíčkovskou akci podpořil její kolega Zdeněk Svěrák, když moderoval benefiční večer ve Svobodné Evropě.

To je slavných a známých lidí, vidíte? A to jsem jich nejmenoval! Kdyby Královcovi byli podnikatelé v tom tradičním slova smyslu, byli by dneska určitě v balíku. Byli by zářným příkladem českých kapitalistů, kteří začali s málem a končí se jménem, kontakty a k Ježíšku

jim píše Viktor Kožený nebo Karel Dyba. Jiří a Markéta, ať se jim nad jejich nápaditými

hlavami vznítí aureola alespoň v myslích čtenářů Archy, jsou jiní. Lepší.

Tomáš Novotný

Je to pár let zpátky ...

Vzpomínám na události, které před dvěma lety svou ničivou silou zasáhly naše území. Většina z nás si už ani nevzpomene, ale těm, kterých se tato živelná síla dotkla, povodně nikdy nevymizí z paměti.

Já si tyto události prožil jako jeden z mnoha dobrovolníků Českého červeného kříže na krizovém štábu, který organizoval humanitární pomoc pro oblasti, které velká voda zasáhla. Pracovala jsem spolu s dalšími kolegy na „úseku dopravy“. Tak jsme si pracovní nazvali místnost, ze které jsme odesílali auta do určených oblastí. Organizovali jsme pomoc ve třech sklepních místnostech, přičemž jedna sloužila jako sklad léků a zdravotnického materiálu, ve druhé se točilo vše kolem aut a poslední místnost sloužila jako ústředna, televizní místnost (zde jsme sledovali vývoj povodní) a oddychová místnost, kde jsme nabírali nové síly, protože jsme pracovali 24 hodin denně. Zároveň z ústředny odcházely informace pro média, co je potřeba sbírat, a přijímaly se zde informace ze zaplavených oblastí.

Ihned po vyhlášení sbírky se začali ze všech stran hrnout lidé s pomocí a na štábu se začalo shromažďovat velké množství oblečení, vody, hygienických potřeb, pracovního nářadí a spousta dalších potřebných věcí. Také začali lidé sami od sebe nabízet bydlení pro obyvatele z postižených oblastí, autodopravci dávali k dispozici svá auta a řidiče a firmy nabízely své řemeslníky, kteří by jeli pracovat do zaplavených oblastí.

A v tom se někdo zeptal, kdo poskytl největší pomoc. Co na to odpovědět? Nevím, je to firma, která poslala plnou Avii zboží nebo babička, která donesla dva ručníky, dvě dobré vody a ještě přispěla padesátikorunou? Je těžké říci, kdo z těch dvou dal větší dar.

Pro babičku to bylo maximum, které mohla dát, pro firmu skoro zanedbatelné množství. Musím říci, že jsem byla velice překvapena, jací lidé přicházeli s pomocí. Do některých by to člověk sotva řekl, zvlášť když ještě nabídli ve svém volnu pomoc s přebíráním ošacení.

Některé firmy zjistily, že se sbírané věci mění podle potřeb, a tak se nás ptaly, co je třeba dovézt. V té době jsme například nemohli sehnat jednorázové pleny pro dospělé, a tak jsme poprosili jednu firmu, aby je zkusila zajistit. Nebudu vás napínat. Asi po 6 hodinách přijel celý nákladák s plenami a zástupce firmy nám oznámil, že v celé Praze už žádné pleny nejsou, protože objeli všechny sklady, prodejny a dodavatelské firmy a vše odkoupili. A my tak mohli odškrtnout další potřebnou dodávku do domovů důchodců v postižených oblastech.

Samozřejmě vzpomínám na všechny, se kterými jsem strávila týden ve ztížených podmínkách a s nimiž mi bylo dobře i přes vážnost situace, za které jsme se sešli. Rozhodně Tito lidé byli natolik silní, že i přes 24 hodinový maratón, kdy přebírali humanitární pomoc, obvolávali firmy, sháněli potřebné věci, odesílali auta a plnili kamiony, byli schopni utěšovat a povzbuzovat lidi, kteří volali z oblastí zasažených povodní a věřte mi, někdy to opravdu nebylo vůbec lehké.

Nezapomenu na nevyspalé tváře řidičů, kteří u nás čekali, než je někam vyśleme a okamžitě po předání

humanitární pomoci se vraceli zpět, jen aby mohli znovu vyjet. Nepomáhalo ani naše přemlouvání, aby se šli vyspat, že máme zatím řidičů dost. Říkali, že když to tam viděli, tak že těm lidem ještě musí pomoci. Pamatuji si, když se jeden řidič vrátil z cesty ráno asi ve 4 hodiny, objevil se u nás a předával nám zabalenou krabičku. Když jsme se ptali, co je v ní, jen tak mezi řečí utrousil, že nám to posílá manželka. Byly to ještě teplé koláče. Prý by nás mohly trochu postavit na nohy. Na takové příhody se pak vzpomíná velice dobře a nechce se vám věřit, že by dneska lidé mohli být tak lhostejní, jak se povídá. Nakonec bych ale chtěla poděkovat všem, kteří přispěli na pomoc lidem v zatopených oblastech. Je jedno, jestli přispěli finančně nebo materiálně, každá taková pomoc je strašně moc pro tyto postižené lidi. Vědí tak alespoň, že na to nejsou sami, že nám na nich záleží a hlavně, my na Červeném kříži se pak můžeme postarat především o to, jak tuto humanitární pomoc co nejrychleji a nejlépe dostat k lidem, kteří ji potřebují.

Všem Vám patří náš dík.

Hana Zelinová, Mládež Českého červeného kříže

Pomáhat se dá různě

Ve znamení kuřete

Místní sdružení YMCA v Třebelchovicích pod Orebem se zapojilo do podpory dlouhodobého charitativního projektu „Pomozte dětem!“. Celoroční podpora společného projektu České televize a Nadace rozvoje občanské společnosti (NROS) vyvrcholila pro nás v Třebelchovicích v neděli 17. října 1999.

YMCA v Třebelchovicích se k podpoře projektu přihlásila minulý rok na jaře, kdy v rámci medializace zmíněného projektu organizovala akci nazvanou „Půjdem spolu do Betléma“. Byl to výlet zejména pro rodiče a děti. Na trasu z Kuksu do Braunova betléma se i přes nepříznivý počasí vydalo 26 účastníků z Královédvorská i Třebelchovicka. Během „putování“ do Betléma se dospělí seznámili s ideou, cílem, náplní i možnými způsoby podpory druhý rok probíhajícího společného projektu ČT a NROS „Pomozte dětem!“. U dětí měl největší úspěch maskot projektu - žluté kuře s červenobílým záchranným kruhem. V podpoře projektu pokračovala trebelchovická YMCA formou informací ve vývěsce

v Třebelchovicích p. O. i v Táboře J. A. Komenského v Bělči nad Orlicí. Rovněž ve zpravodaji Třebelchovické haló se čtenáři o projektu mohli dočíst. Další formou podpory projektu byla doprovodná akce k 70. výročí založení Letního tábora Komenského v Bělči nad Orlicí nazvaná „Malujeme Bělec“. Tu pořádala YMCA Třebelchovice společně s Galénovou nadací. Děti i dospělí malovali obrázky s motivy tábora a okolí. Do výtvarné soutěže se jako první zapojil kolektiv žáků základní školy v Praskačce, následovali účastníci tábora postižených dětí a posledními, kteří se akce zúčastnili, byli žáci Církevní školy FOIBĚ z Ostravy - Vítkovic. Ze všech (více než 60) prací byla připravena výstava v trebelchovickém evan-

gelickém kostele, kterou si v průběhu šesti nedělních odpolední prohlédlo celkem 324 návštěvníků. Ve sbírkové pokladnici zanechali dobrovolné vstupné v celkové výši 2 100,- Kč. Přiznáváme, že takovou sumu jsme ani neočekávali ...

Jako vyvrcholení výstavy i naší celoroční podpory projektu jsme uspořádali v evangelickém kostele v Třebelchovicích p. O. 17. října 1999 benefiční koncert. Vstupné 30,- Kč, resp. finanční výtěžek z něho byl spolu s dobrovolným vstupným na výstavu Malujeme Bělec, určen k odeslání na konto projektu. Pozvání do Třebelchovic přijal evangelický farář a písničkář Sváta Karásek se svojí doprovodnou kapelou Pozdravpánbu. Účast 170 posluchačů (z toho 40 dětí) zajistila výtěžek 3 780 Kč, takže jsme na účet č. 666 999 666/5100 mohli odeslat celkem 5 880,- Kč.

Výčtem uvedených aktivit však podpora a spolupráce na projektu ČT a NROS „Pomozte dětem!“ nekončí. Jsme přesvědčeni, že v našem okolí je třeba vynaložit ještě hodně úsilí, aby projekt vešel do povědomí zdejších obyvatel. Proto se budeme v rámci aktivit YMCA v Třebelchovicích i dále snažit o propagaci a podporu projektu určeného pro postižené a znevýhodňované děti a skupiny mládeže. Chtěli bychom se zapojit do prodeje plyšových maskotů - kuřat a již nyní připravujeme další benefiční koncert v Třebelchovicích. A co vy? Nepřipojte se k dobrým věcím? Stojí to jen trochu času a chuti udělat něco pro potřebné.

Jaroslav Matuška, YMCA v Třebelchovicích p. O.

PSDÚ

OPBH, VŘSR, RVHP, SSSR....tyto zkratky nám mladším už mnoho říkat nemusí. Stejně tak jako zkratka PSDÚ. Ovšem na rozdíl od těch prvních jmenovaných vzniklo PSDÚ poměrně nedávno v moravském městě blízko polských hranic - Krnově.

Pojďme tedy tuto podivnou zkratku rozluštit. Polní Skupina Domovů a Ústavů. Že to zní stejně děsivě jako JZD? Ale ne. Nemá to se zemědělstvím, vojenstvím, ani úřady nic společného. Tento projekt vznikl v roce 1996. Šlo vlastně o to, pokusit se zpestřit život dětí, které nemohou žít stejně jako my. Ať už proto, že nemají rodiče, nebo jsou mentálně či tělesně postižené. Pro tento účel byl

sestaven program složený z evangelia, her, pohádek, příběhů, scének a písniček, se kterým jsme chtěli potěšit, sblížit se, pochopit...

Z původně jednorázové akce se stalo pravidelné setkávání nadšených mládežníků YMCA Krnov (pod kterou PSDÚ spadá) s okolními dětskými domovy a ústavy v Jindřichově, Miloticích, Černé vodě, Jeseníku, Opavě, Hoštálkovech, Albrechticích, Horním Benešově...

Dvouhodinové programy narostly do celodenních akcí. Až donedávna se program sestával ze společného zpěvu, soutěží, malování a vystoupení mini koncertu PSDÚ skupiny. Nyní si po přivítání, seznamovacích hrách děti mohou vybrat některou z „dílů“ – zpěv, tanec, kulisy, hra na nástroje, hry, výroba výrobků, drama..., které probíhají souběžně, na různých místech. Každou z dílů vede jeden z našich spolupracovníků. Cílem je secvíčit zábavný program, vyzkoušet si něco nového, zajímavého a samozřejmě se i pobavit. Dnes už je těžké hodnotit, kdo koho vlastně obohacuje. Stále více si připadáme obdarovávanými spíše my. Ale věříme, že si něco odnáší z našich setkání i děti, za kterými přijídme.

Zdeňka Mičánová – YMCA Krnov

Z živé rodiny

Humanitární akce v Živé rodině YMCA (ŽR) organizuje Jana Běťáková. S její pomocí a prostřednictvím neustálého přelévání věcí skrze inzerci ve Zpravodaji provozuje ŽR u rodiny Běťáků v jejich garáži pomoc s ošacením (zde se podílejí i zahraniční dary) pro sociálně slabé rodiny. Zde je možno si po předchozí domluvě vybrat a odnést v podstatě jakékoliv šatstvo pro kteroukoliv věkovou kategorii, které není ani tak špatné. Přirozeně je možno zde šatstvo i zanechat. Stejně zde je možno darovat nebo najít i různé jiné potřebné věci, jako např. dětské kočárky, zařízení do domácnosti a další. Když se v důsledku nějakého většího daru ošacení nahromadí natolik, že je u Běťáků nemají kam uložit, vyhláší ŽR burzu, zpravidla dvoudenní, kde se příslušným prostorům opět odleví. Na účast v tomto šatním koloběhu není třeba být prokazatelně chudým.

Pro rodiny, které dodají kopii potvrzení o příjmu sociálních dávek funguje tzv. potravinová banka. Na základě naší smlouvy s organizací Naděje a poté, co ji každý rok předáme finanční dar ve výši 1000,- Kč, přenechává nám Naděje přebytky svých potravin. Většinou se jedná o potraviny těsně před dobou použitelnosti, jogurty, pudinky, přibínáčky. Někdy i trvanlivé pečivo a další. V r. 1999 bylo však potravin tak

málo, že jsme většinu klientů nemohli uspokojit, přemýšlíme tedy o dalších zdrojích, např. velkých prodejnách potravin, kde musí být procházejícího zboží dostatek. Je třeba si uvědomit, že pro některé naše rodiny se jedná o opravdu nezanedbatelnou pomoc, protože dávky, které jim stát vyplácí, skutečně nestačí ani na zajištění základní výživy (o nadstandardu v podobě třeba ovoce ani nemluvě), zvláště je-li v rodině více dětí staršího školního věku, kterým by rodiče rádi kromě základní péče typu střecha nad hlavou, teplá bunda, chleba, dopřáli i sem tam nějakou tu vzdělávací mimoškolní aktivitu. Výdaje tohoto charakteru nejsou ve státní podpoře vůbec zohledněny. Lze říci, že rodiny s více dětmi v tomto věku a jen s jedním zaměstnaným živitelem (a někdy ani to ne), jsou skutečně odkázány na pomoc svých blízkých.

V předloňském a zvláště loňském roce se rozvinuly i aktivity ŽR vzhledem k uprchlíkům pobývajícím v táborech na území naší republiky. Celá aktivita začala jako návštěvy v táboře Bělá-Jezová a jako přátelství s několika rodinami, které tam čekaly na udělení azylu. Nejprve jsme tam pouze dojížděli a vozili šatstvo, které v našem šatníku přebývalo. Pak jsme více poznali potřeby obyvatel a začali jsme cíleně shánět to, co obyvatelům tábora nejvíce chybí – kočárky, dětská kola ap. Po dohovoru s vedením tábora jsme zjistili, že pro jeho obyvatele je nejhorší nečinnost. Protože v táboře jsou různí lidé schopní vést široké spektrum aktivit, zaměřili jsme se v r. 1999 na vybavení keramické dílny jako arteterapeutické pomoci pro děti a dospělé. Podařilo se nám přesvědčit další organizace – YMCA v ČR, YMCA spol. s r.o., Helsinský výbor a Organizaci pro pomoc uprchlíkům, a ze společně vybraných prostředků se nám pro tábor podařilo zakoupit keramickou pec. Z darů soukromých osob se pak podařilo pořídit ještě kruh na točení keramiky. Ceníme si společného úsilí, které všechny organizace vyvinuly, ale mrzí nás, že se našli i tací, kteří si od nás nechali vystavit potvrzení o daru a pak nám nic neposlali (např. společnost Ideal Reality). Z těchto aktivit na pomoc uprchlíkům vznikl opravdový vztah členů ŽR k uprchlickému táboru v Bělé – Jezové, a co je podstatné - vztah nesený hlavně mladými a dospívajícími členy, kteří si tak tvoří vztah k humanitární práci na celý život. Krom toho organizuje ŽR i větší počet drobných humanitárních počinů – jednorázovou výpomoc lidem v akutní nouzi, fyzickou pomoc potřebným, pobyt rodin z integračního tábora (rodin, kterým již byl azyl udělen) na letním táboře rodin, který pořádáme na Pavlátově louce ap.

Helena Pekárková, sekretář Živé rodiny

Alespoň jeden denně

Alespoň jeden dobrý skutek denně...

Že jste to už někde slyšeli? Možná i vy jste si někdy v životě vyplňovali políčka „Modrého života“ a pokoušeli se vymyslet, kde nejlépe prokázat někomu dobro, když sousedovic babička už má kamna na plyn a převádět slepce přes ulici se zas tak často nenaskytne.

Skauti a skautky se už téměř sto let snaží konat svůj každodenní dobrý skutek. Vlčata mají závazek k dobrému skutku dokonce ve svém slibu, jeden z deseti skautských zákonů zní: skaut je prospěšný a pomáhá jiným, heslem roverů a rangers je „služba“...

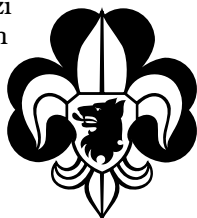
Junák koná svou povinnost především ostatním, nedbaje své zábavy, svého pohodlí, svého bezpečí, ba i svého života. Má-li na vybranou mezi dvěma činy, zeptá se: „Co je lepší pro jiné?“ A učiní pak toto. Je hotov každé chvíle pomoci každému, zachránit život ohroženému, přispět raněnému. Dle sil svých se snaží každodenně vykonati aspoň jeden dobrý skutek, skutek lásky... Za svůj dobrý čin nesmí přijmouti odměny.

A. B. Svojsík, Základy junáctví, 1912

Skauti a skautky v Junáku se snaží kromě těch drobných každodenních činů pomáhat potřebným i jinak, někdy připravují od A do Z vlastní projekty, jindy se připojí k nějaké prospěšné aktivitě, kterou pořádá někdo jiný. Někdy je to akce místního významu, jindy na regionální úrovni nebo s celostátní působností. Záleží na tom, na co se kdo cítí, na co má sílu, lidi, nervy, někdy i žaludek.

Čím začít? Aktivit na pomoc lidem, zvířátkům, přírodě či vlastní obci bylo za poslední roky tolik, že se těžko vybírá.

Jednou z prvních velkých humanitárních akcí Junáka byla v roce 1992 celostátní sbírka „Zachraňme životy příštích skautů“ na pomoc válkou postižené bývalé Jugoslávii. „Ke konci listopadu se na nás ze všech stran začal hrnout materiál a peníze, a to v množství,

Děti uprchlíků z bývalé Jugoslávie jely na naše tábory.

kteří vyvrátilo nejen pochmurné věštby některých činníků Ústřední rady Junáka, ale i naše opatrné očekávání.. Začínalo se nám to vymykat z ruky. Skladiště v Libni praskalo ve švech. Výjimkou nebyla i tři nákladní auta denně. V polovině prosince jsme měli na kontě skoro 300 000 Kč. Samotné nakládání kamionů (asi 30 tun sesbíraného šatstva a 6 tun zakoupených potravin) proběhlo 7. a 8. ledna 1993. Jako cíl bylo určeno město Vinkovci, v „horké“ oblasti východní Slavonie, na samé hranici chorvatských a srbských jednotek. Trochu nám všem při tom zatrnulo...

S dvěma plnými kamiony a doprovodným vozidlem vyjelo 9. ledna osm skautů a zástupkyně Červeného kříže.

Již sedm ročníků Sbírký na pomoc lidem v nouzi mají za sebou skauti z Písku a Milevska – sedm vagónů věci od hraček a školních potřeb po ošacení.

Při povodních 1997 a 1998 mnozí skauti vyměnili plány na prázdniny za likvidaci spouště. Na ústředí pracoval povodňový dispečink, koordinující potřeby a nabídku pomoci. Byly vyhlášeny sbírky Junák – nejste sami a Cihla pro Moravu.

Většina roveří si zase vzali na starost oblast Zakarpatí na Ukrajině. V roce 1994 tam putovali krásnými poloninami. „Jednoho dne museli dolů, snad jen proto, aby se probudili z růžového snu do ukrajinské reality. Byli připraveni na mnoho, ale co viděli, asi do smrti nezapomenou.“

Kamion s 350 krabicemi od banánů plnými dětského šatstva vyjel na cestu v únoru 96.

„Nezbývalo než doufat, že námi vytipovaní lidé na Ukrajině, kteří mají zásilku převzít a rozdělit, jsou skutečně takoví, jak si myslíme.“

Stále sněží. Adresáti skládají krabice do nefungující školní jídelny v Koločavě – rodišti Nikolý Šuhaje.

Objevují se snahy místního „selsovětu“ zásilku převzít a přerozdělovat ji podle vlastního uvážení. Tomu zabránujeme osobní účastí při rozdávání věcí dětem koločavské školy – v zimě nenavštěvuje spousta dětí školu jen proto, že se nemají do čeho obout nebo co si obléci...“

„V listopadu 98 přináší CNN zprávy o katastrofálních záplavách na Ukrajině. Naše média téměř mlčí.

Sháníme vše, o čem si myslíme, že by TAM mohlo být potřeba. Vyrážíme k východu. Co vlastně chceme?

Pomoci, ale hlavně zjistit, jak pomoci ještě víc. Od oblastního gubernátora se dozvídáme, kde je naší pomoci nejvíc potřeba. Za jiskrného mrazivého rána vyrážíme na čtyřicetkilometrový výšlap do technice nepřístupné Ruské Mokré. Batohy jsou vrchovatě naloženy.

Všude kolem hromady balvanů a hlíny, haldy naplaveného dřeva, z nichž trčí trosky domů. Všude beznaděj, rezignace. Není se co divit, když se ze všech stran šklebí svahy, hrozící se co chvíli utrhnout...“

O týden později vyrazí další expedice s plně naloženou dodávkou pomoci pro zdevastovaný dětský domov v Mukačevě.

Od prvních dnů skautingu učím vás, bratři a sestry, abyste nechodili netečně kol bídy lidské. Právěho skauta poznáme nejlépe podle toho, jak se snaží konati dobro. A nikoho nelze zprostiti této povinnosti.

A. B. Svojsík, 1932

Na pomoc sedmiletému vlčeti z Kolína, které utrpělo těžký úraz a potřebovalo drahou

operaci, byl založen Akelův fond bratrství. Podobná sbírka proběhla na nákup kochleárního implantátu pro malou neslyšící Oldřišku z Českomoravské vysočiny.

Brněnské skautky připravují každoročně pro děti z pedopsychiatrického stacionáře vánoční divadelní představení. Skauti a skautky se zapojili do mapování překážek na pomoc nevidomým spoluobčanům v ulicích více než čtyřiceti měst v akci Bezpečný chodník. Účastníci roverského lesního kursu

Květinový den

Sursum pomáhali v sociálním ústavu ve Slatiňanech. Skautky z Tábora vyrobily čtyřicet párů pantoflí v rámci skautské akce „Boty, botky, botičky“ pro děti ze stacionářů. Roveři a rangers z Jindřichova Hradce připravili pro mentálně postižené country balón, na který se sjelo na 150 lidí z ústavů z Lidmaně, Pistiny, České Olešné, Lásenice. Účastníci vůdcovského lesního kursu Gemini připravili týdenní prázdninový program pro

děti z uprchlického tábora v Bělé. V Liberci opakovaně organizují společnou hru pro skauty a žáky Školy pro tělesně postižené, nazvanou Zikkurat.

Skauti se zapojují často i do humanitárních projektů jiných organizací. Sbírkou použitých poštovních známek pro postižené, kterou organizovali rakouští skauti, se prostřednictvím časopisu Světýlko účastnila naše vlčata a světlušky. Finanční dary putovaly od skautů na konto nadací Dětský úsměv, Člověk v tísni, SOS vesničky, a mnoha dalších. Již několik let pomáhají skauti shromažďovat finanční dary za žluté kvítky měsíčku zahradiho na konto boje proti rakovině v rámci Květinového dne, nebo za červená srdíčka Výboru dobré vůle Olgy Havlové. Několik desítek skautských dobrovolníků pomáhalo při České letní speciální olympiádě – sportovcům s mentálním postižením. Akci SOS Kosovo pomáhali skauti distribucí letáků.

Humanitární činností většinou reagujeme na nějaké trápení lidí kolem nás. Jsou ale i akce, při kterých se „jen“ rozdává radost.

Je to například předvánoční roznášení Betlémského světla. Tento malý chvějivý plamínek – symbol pokoje a míru, každoročně spojuje ve čtrnácti evropských zemích skauty a skautky, kteří toto poselství předávají dalším.

V Jindřichově Hradci se zase skautům podařilo připravit projekt Sami sobě, a získat ke spolupráci desítku dalších dobrovolných organizací, které uspořádaly nejrůznější akce. Výtěžek byl určen pro jednotku intenzivní péče dětského oddělení místní nemocnice.

Každodenní dobrý skutek je jedním z nejdůležitějších skautských výchovných prostředků. Proto na podporu dobrých skutků těch nejmenších vyhlásil časopis Světýlko projekt Srdce na dlani, a snaží se dětem dodávat inspiraci i motivaci – děti na oplátku posílají kresby a zprávičky o tom, jak se jim daří konat dobro.

Když se rozhodují pro dobrý skutek, podávám víc než ruku, to nesu na dlani i své srdce.

Petr Hájek-Balů, 1999

Na celém světě je více než 37 milionů skautů a skautek – to je tedy alespoň 37 milionů dobrých skutků denně. Jenom u nás v České republice je to každý den kolem 55 000 drobností, které někomu jinému zpříjemní život. To už není k zahoezení. A přece je to pořád málo na to, aby se lidem na této planetě žilo líp.

Michala Rocmanová, Junák

Benefiční koncert DĚTI DĚTEM

Byl nedělní večer a k pražskému Žofinu proudily hloučky dětí provázené dospělými, návštěvníci přicházeli i ve dvojicích... Nedlouho před devatenáctou hodinou byl velký sál včetně balkónu zaplněn do posledního místečka a hučelo to tam jako v úle.

Krátce po sedmé večerní vystoupili na pódium představitelé dvojice pořadatelů: občanské sdružení Pionýr reprezentoval předseda České rady Pionýra, Nadaci dětem 3. tisíciletí prezident nadace – aby v krátkém vystoupení přivítali všechny účastníky tohoto slavnostního večera.

Přítomno bylo přes tisíc hostů – děti z celé České republiky, ale i řada osobností, mezi nimi dámy, které poskytly celé akci záštitu: dr. Libuše Benešová, předsedkyně

Senátu Parlamentu ČR a dr. Petra Buzková, 1. místopředsedkyně Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR, která byla patronkou těchto večerů od jejich startu před třemi roky. Mezi čestnými hosty letos dále byli: dr. Ivan Havlíček, 1. místopředseda Senátu P ČR, ing. Karel Březina, vedoucí Úřadu vlády ČR, a další zástupci státních úřadů (ministerstev, Policejního prezidia, Generálního štábu Armády ČR). Vedle nich usedli představitelé sponzorů – zástupci Pražské teplárenské, a.s., IPB Pojišťovny, a.s., firmy ProNab a Agentury NKL, s.r.o. Žofin, a také naši přátelé, představitelé jiných sdružení dětí a mládeže – YMCA v ČR, Folklórniho sdružení, ČTU, A-TOM a řada dalších.

Po oficiálním zahájení se už slova ujali průvodci večerem: Kateřina

Hrachovcová a Jiří Langmajer, nositel ceny Thálie 1999. S nimi se rozběhly tři hodiny unikátního programu.

Jeho přehled nezasvěcenému nemůže tolik říci – podrobněji popsat jedno či dvě vystoupení by bylo nefér vůči všem ostatním. Šlo o stovky účastníků: sbory, soubory, sólisté, dua z celé České

republiky (nejvíce ze severu Čech), které vystoupily s vlastní či převzatou tvorbou, programem inspirovaným folklórem, popem, světovým muzikálem... Zápal i snaha účinkujících byly dojemné a inspirující. Vždyť jedno číslo programu vzniklo doslova několik hodin před beneficí, když se na Dětské portě potkaly dvě kapely a na základě dramaturgovy výzvy se dohodly, že vystoupí spolu... Bylo vidět, že jeho citlivá ruka se

postarala o výběr toho nejhezčího, co základními 16ti oblastními přehlídkami a třemi republikovými finále PIONÝRSKÉHO SEDMIKVÍTKU prošlo. (Když jsme se pana dramaturga ptali, říkal, že vybrat mezi těmi stovkami účastníků – z mnoha různých dětských sdružení, středisek volného času (DDM) i zcela samostatných – bylo velice složité.) Jednotlivá čísla dětí doplnili i profesionálové:

Felix Slováček se přiznal, že na takovéto akci ještě nevystupoval a že má trému – a potom překrásně zahrál.

Jaroslav Svěcený zalitoval, že s sebou nevzal svoji dceru, a potom všem předvedl jedinečnost svého virtuózního houslového umění.

Lubomír Brabec ukázal, že na kytaru lze zahrát prakticky cokoli

a Věra Martinová rozezpívala a roztleskala celý sál...

Diváci však netleskali jen profesionálům. Bouřlivé ovace sklízeli všichni na jevišti – protože, třebaže jim občas nějaký ten úkrok zcela nevyšel nebo tón vyskočil „výš“, na jejich výkony se přišli ze zákulisí podívat i pořadatelé a číšníci a aplaudovali neméně upřímně...

Všichni hosté – umělci i pořadatelé absolvovali také neplánované autogramiády. No uznejte, mít na památku originální podpisy tolika hostů na programu této akce

nebo na vstupence, komu se to podaří?

Ceny předsedy vlády předával p. ing. Karel Březina – pro rok 2000 se jejich držitelé stali:

- DDM Hořovice, okres Beroun
- DDM Děčín
- Pionýrská skupina „Mikulka“ Plzeň – oddíl IMPRO.

Vymezených 180 minut uběhlo jako voda a v deset hodin se moderátoři už museli loučit. Ještě jednou všem poděkovali, všechny pozdravili, zamávali, a světla na pódiu zhasla...

Sál, přilehlé chodby a šatny se rozezvučely hlasy diváků, kteří si broukali některé melodie a sdělovali si dojmy. Názorů spousta, nápadů ještě více... takže za rok? *Za rok, na koncertu „DĚTI DĚTEM“ zase nashledanou.*

Irena, Klára

Výtěžek z koncertu je určen na podporu nejruznějších volnočasových aktivit dětí a mládeže.

VOJENSKÉ HISTORICKÉ MUZEUM

Hradčanské nám. 2,
118 00 Praha 1 – Hradčany
tel. 02/53648802, 02/20202023
(lektor),
02/20202020 (pokladna)
otevřeno sezónně: květen – říjen
(denně mimo pondělí 10.00
– 18.00)

ARMÁDNÍ MUZEUM

U památníku 2,
130 05 Praha 3 – Žižkov
tel. 02/20204908 (lektor),
02/20 20 49 24 (pokladna)
otevřeno celoročně: listopad
– duben
(denně kromě soboty a neděle
09.00 – 17.00),
květen – říjen (denně mimo
pondělí a pátek od 09.30 – 18.00)

Historický ústav Armády České republiky

je vědeckovýzkumné, muzejní,
knihovní a archivní zařízení AČR.

HÚ AČR má velmi dlouhou tradici – od r. 1919 prošel bouřlivým vývojem a mnoha změnami. V r. 1990 byl Vojenský historický ústav formálně zrušen a na jeho základě byl zřízen Historický ústav Československé armády. Od ledna 1993, po rozdělení československého státu, nese označení Historický ústav Armády České republiky. Jeho ředitelství spolu s dalšími složkami sídlí na Žižkově, zatímco jeho další pracoviště se nacházejí v Karlíně, na Hradčanech, ve Kbělech a v Lešanech u Benešova.

HÚ AČR je rozpočtovou organizací podřízenou Sekci obranné politiky Ministerstva obrany České republiky. Soustavně a cílevědomě shromažďuje písemné a hmotné památky k dějinám našeho vojenství a armády, odborně o tyto fondy a sbírky pečuje, vědecky je zkoumá a zpracovává. Výsledky své vědecké a odborné práce prezentuje HÚ AČR jednak v muzejní a výstavní činnosti, dále v archivní a bibliografické službě, na vědeckých konferencích a seminářích, v knižních a časopiseckých publikacích a v dalším servisu vojenským útvarům, ústavům a zařízením a ve službách veřejnosti.

Pro návštěvníky jsou otevřena následující oddělení:

- **Vojenské historické muzeum** na Hradčanech s expozicí vojenských dějin na našem území od nejstarších dob až po rok 1918, kdy vzniklo samostatné Československo.
- **Armádní muzeum** na Vítkově, kde se představuje čs. armáda od počátku 1. Světové do konce 2. Světové války.
- **Letecké muzeum** ve Kbělech vlastní na 250 letounů, z nichž 110 je vystaveno pro veřejnost, s nejstaršími exponáty z 20. let tohoto století.
- **Vojenské technické muzeum** v Lešanech u Benešova, kde je umístěna těžká bojová raketová a dělostřelecká technika.

LETECKÉ MUZEUM

Mladoboleslavská ul.,
197 00 Praha 9 – Kbely
tel. 02/20207504 (lektor),
02/20206111 (pokladna)
otevřeno sezónně: duben – říjen
(denně kromě pondělí a pátku
09.30 – 18.00)

VOJENSKÉ TECHNICKÉ MUZEUM

Lešany, p. Krhanice, 257 42
(kontaktní spojení U památníku 2,
130 05 Praha 3 – Žižkov
tel. 02/20204933, 0301/902123)

V minulém čísle časopisu ARCHA jsme Vás krátce seznámili s historií pojišťovacího koncernu Generali i s jeho působením na území Čech a Moravy. Tentokrát bychom Vám rádi představili dnešní pojišťovnu Generali a její pozici na českém pojišťovacím trhu.

Generali — tradice a síla

Široká nabídka produktů a služeb

Ať v soukromé nebo podnikatelské oblasti, nabízí pojišťovna Generali svým zákazníkům kompetentní radu a přátelský servis při volbě optimálního krytí rizik. Nabízí produkty, které se často vyznačují různými přednostmi a které se na trhu neobjevují každý den. Již dnes je hustotou sítě svých zastoupení dostupná zákazníkům na celém území České republiky, a tato síť se bude dále rozšiřovat. Široký pojišťovací program, zahrnující pojištění osob, majetku, motorových vozidel i průmyslových a podnikatelských rizik, nenabízí Generali pouze prostřednictvím vlastních spolupracovníků a poboček, ale i prostřednictvím celé řady renomovaných obchodních partnerů. Například v pojištění osob spolupracuje se společností MBI, se společností ŠKOFIN a INIS při pojišťování motorových vozidel značek Škoda, VW, Audi a Seat, při posuzování a pojišťování rizik souvisejících s podnikatelskou činností s celou řadou renomovaných makléřských společností. Jako doplněk svého programu nabízí penzijní připojištění se státním příspěvkem sesterské společnosti Generali-Creditanstalt penzijní fond a.s.

Na českém pojišťovacím trhu vystupuje Generali tedy jako univerzální pojišťovna, která má ve své nabídce všechny základní druhy pojištění. Dnes se stručně zmíníme o naší kompletní nabídce v oblasti pojištění motorových vozidel a majetku, ke které se vrátíme v některém z dalších čísel. V příštím vydání bychom Vám rádi podrobněji představili nabídku pojišťovny Generali v oblasti pojištění osob. Motoristům nabízí Generali tyto pojistné produkty: pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla (tzv. povinné ručení), havarijní pojištění, pojištění spolucestujících

osob (na riziko trvalé invalidity i smrti) a pojištění právní ochrany pro řidiče i vlastníky motorových vozidel. Všechny druhy pojištění mohou zákazníci sjednat přímo u svého prodejce současně s nákupem vozu, takže jim tím odpadají další starosti i ztráta času. Havarijní pojištění i povinné ručení jsou charakterizovány nejen dobrou úrovní samotného pojistného produktu, ale také rychlou likvidací škod a dalšími přednostmi kvalitního servisu.

Širokou paletu produktů nabízí pojišťovna Generali klientům i v oblasti pojištění majetku široké veřejnosti. Postupně uvedla na trh řadu produktů, které nesou v názvu magický letopočet 2000 – pro pojištění domácnosti „Domácnost 2000“, pro pojištění rekreačních staveb „Vikend 2000“ a pro pojištění rodinných domů a bytových jednotek „Bydlení 2000“. Nezapomíná ani na podnikatele a živnostníky. Právě jim je určen další produkt z řady 2000 nazvaný „TOP 2000“.

I v dalších letech bude pojišťovna Generali dále rozšiřovat nabídku i dostupnost svých služeb pro klienty v celé České republice. Jejím cílem je stát se jednou z největších pojišťovacích společností působících na českém pojišťovacím trhu. Tradice, bohaté zkušenosti a silné kapitálové zázemí jsou pro její klienty zárukou nejen jistoty, ale i dobré investice.

Kde nás najdete:

GENERALI POJIŠŤOVNA A.S.
Generální ředitelství
Bělehradská 132, 120 84 Praha 2
Telefon (02) 21091 000
Telefax (02) 21091 300
Info-line: 0800 150 155
Internet: www.generali.cz

Zpravodaj ČRD M o
 výchově
 a využití volného času
 dětí a mládeže

ARCHA

Registrace Ministerstvem kultury: MK ČR 8135
 Tematická skupina 13A/A8, ISSN 1212 - 5016
 Podávání novinových zásilek povoleno Českou
 poštou, s.p., odštěpný závod Přeprava, č.j.
 1259/99 ze dne 29. 3. 1999
 Redakce: Martin Bělohlávek, Michala Rocmanová
 Adresa redakce: Senovážné náměstí 977/24,
 116 47 Praha 1, tel: 02/24102209,
 fax: 02/24102541, e-mail: archa@adam.cz
 Grafická úprava DTP LOTOS
 Fotografie z archivů členských sdružení ČRD M
 Příspěvky přijímáme nejlépe ve WORD 7.0
 Uzávěrka 2. čísla byla dne 7. 1. 2000

Prezentace výsledků průzkumu **o názorech a informovanosti mladých lidí o Evropské unii** – to bylo téma **tiskové konference** MŠMT 13. ledna 2000. Hlavními tématy bylo představení Studentského diáře na rok 1999 – 2000, přibližujícího Evropskou unii mladým lidem, a výsledky průzkumu používání tohoto diáře mezi studenty. Anketní listky byly v závěru tiskové konference slosovány o tři hlavní ceny: týdenní poznávací pobyt ve Francii a dvakrát víkend v Bruselu.

Jak to utíká! **Před rokem** snad nebyly jediné noviny, které by nepřinesly zprávu o úmrtí **Jaroslava Foglara-Jestřába**, letos si vzpomněly

jen málokteré. Nezapomněly však tisíce a tisíce čtenářů jeho knih. Smutné výročí připomenul i Český rozhlas 24. ledna v pořadu Rádio na polštář povídkám o třech Bobřích řečách, o tajemství fotografií Rychlých šípů, řadou písniček a čtením na pokračování té nejslavnější foglarovky Hoši od Bobří reky.

Již mnoho let skautští poutníci vyrazí na **Zimní přechod Brd**. Letos 29. ledna zimní příroda zlákala tisíce účastníků. Oddělí i jednotlivci si tradičně vyměňovali vlastnoručně kreslené pamětní lističky. Na průsečíku tras všechny čekalo příjemné pohoštění polní kuchyně střediska Athabaska a malá nabídka novinek skautské literatury a jiných drobností.

Ve dnech 10. – 13. února se na pražském Výstavišti uskutečnil **veletrh cestovního ruchu Holiday World**. Česká rada dětí a mládeže, respektive její členská sdružení zde měla také svůj stánek a zajišťovala i Dětský pavilon, který měl letos motiv cesty kolem světa.

Již 22. koncert při svíčkách v klubovně v Praze – Nuslích proběhl 10. února v režii kamaráda Carmen, tentokrát na téma hoboos, vlaků a kolejí. Zahrála trampská kapela Magíson, vítěz loňské Porty. Více informací o dalších koncertech a společném zpívání získáte na folktime.idm.cz.

Humanitární sdružení CID (Centrum integrace dětí a mládeže) uspořádalo ke svému 10. výročí benefiční večer 20. 2. v divadle Semafor. Mezi aktivity CID patří například Baby a mamí klub pro maminky s dětmi v DDM hl. m. Prahy, kurzy pro maminky na mateřské, odborné praxe pro studenty středních a vysokých škol, ale také bezbariérová rekonstrukce objektu pro rekreaci dětí v lázních Lipové.

Devátý ročník festivalu Folkový kvítek proběhne letos opět v přírodním divadle na Konopišti u Benešova v sobotu 13. května. Součástí programu bude **celorepublikové finále autorsko interpretační soutěže v žánru folk a country do osmnácti let**. Pro děti pořadatelé připravili dopoledne plné her a soutěží, kde nebudou chybět koně, rýžování zlata, rafting na rybníce a výuka country tanců se skupinou Crash Dance.

- 10. 3.** Dílny pro dvě šikovné ruce (další 31. 3., 14. 4), Brno, CVČ Lužánky
- 11. 3.** Akademie 35. střediska Jaroslava Rady, Praha 10, Junák
- 11. 3.** Pochod Dr. Roberta Šumavského, Praha, Junák
- 11. 3.** Turnaj v hokejbalu „O chlupatý tenisák“, Plzeň, Junák
- 11. 3.** Skautský ples, Jablonec nad Nisou, Junák
- 11. 3. – 29. 4.** Oblastní kola Trampské porty 2000 (Komárov, Brno, Praha, Chocen, Strakonice, Holany, Ostrov nad Ohří, Koryčany), ČTU
- 15. 3.** O hanáckého kohóta, Kroměříž, FoS ČR
- 19. 3.** IV. dětský hradecký bál, Hradec Králové, Fos ČR
- 24. – 26. 3.** Zálesácká cesta a stezka, prostor Y, Zálesák
- 24. – 26. 3.** Republikové finále Ringo, Karviná, Pionýr
- 25. 3.** Přehlídky dětských souborů: Hovězí, Prostějov, Rokycany, Valašské Klobouky, Veselí nad Moravou, Ostrava, FoS ČR
- 31. 3. – 2. 4.** Aprílový Bloudák 2000, Neštětice, Junák

- 31. 3. – 2. 4.** Uzlařský závod „Zlatá růže“, Jindřichův Hradec, Pionýr
- 5. 4.** Problematika přírodního léčení – přednáška, Praha, Nár. Muzeum a TIS
- 7. – 9. 4.** Mladé Hornácko, Velká nad Veličkou, FoS ČR
- 8. – 9. 4.** Vynášení Mařeny (Morany, Smrtky...): Frenštát p. Radh., Šlapanice, Vyškov, Česká Skalice, Lipník n. Bečvou, Ostrava-Pustkovec i jinde, FoS ČR
- 10. – 15. 4.** Výstava školních družin z Brna, Brno, CVČ Lužánky
- 14. – 16. 4.** Obnova Staré Vody a roverský závod Rikša 2000, Libavá, Junák
- 14. – 16. 4.** Zelený víkend 2000, Plzeň, Junák
- 15. 4.** Velikonoční Jarmark, Brno, CVČ Lány
- 17. 4.** O hanáckého kohóta, Prostějov, FoS ČR
- 19. 4.** Promítání skautských filmů, Mladá Boleslav, Junák
- 20. – 22. 4.** Velikonoční klepání, Čechovice, Junák
- 28. 4. – 1. 5.** Republikové finále Pentatlon, Praha, Pionýr
- 28. – 30. 4.** Minikurz, Buchlovice, Zálesák
- 30. 4.** Zelené odpoledne – zebříčky, Brno, CVČ Lužánky